વ્યાકરણની દ્રષ્ટિએ સંસ્કૃત ભાષામાં માત્ર બે પ્રકારના શબ્દો છે.

નામ = सुप - अन्त - पदम्= सुबन्त -पदम् - શબ્દો કે જેના અંતમાં सुप् प्रत्यय છે.

ક્રિયાપદ= तिङ् - अन्त - पदम्= तिङन्तं - पदम्= જેના અંતમાં तिङ् प्रत्यय છે.

सुप्तिङन्तं पदम् 1.4.14 संज्ञा सूत्र

विभक्ति

वि भज् क्तिन् सु = विभक्तिः

वि भज् घञ् सु = विभागः

वि ઉપસર્ગ છે જે ધાતુના અર્થમાં કદાચ ફેરફાર કરે.

દાખલા તરીકે आहार विहार परिहार संहार उपहार વગેરે.

એ જ રીતે ક્રિયાપદ માં પણ,

उपसर्ग +धातु+કોઈક પ્રત્યય+तिङ् प्रत्यय= तिङन्त-पदम्